

הקיבוץ - על האדם

(עם הספוטן הקיבוץ המקיף לאלוהו פורת ז"ל)

מאת מרדכי עובדיהו

(המשך העמ' 5)
החליטה מחלקת התקצובים באוצר לסקט מוצעת הנכספים לאשר לפי לוחית תקצוב יזומה על 11 מיל' יון ליי (מתוכן מיליון אחד תש' לנשים למשרד המזרחי) דובר צע' לם באורך של ע'ננים חתני שרי' ב' שיעוריים קנונים ולא נשקפה ב'ר' בשטלו מנהלי צוה המקמה עפרון, החישבו כמה תעלה של' ויזיה של ממש (נסי' מושגינם) הגיעו לכסויים של 40 מיליון ליי. אין ספק שלא יקבלו תקציב כזה, ונסק אם יקבלו חצי ממנו. א א אם יקבלו חוסקו בכלל המוגנות למ'

ביום השנה המיוחדת הופיע קובץ דבריו של אלוהו פורת ז"ל (*), איש האה והעם, מווחיקי קיבוץ עין-החורש. מתוך פרקי הספר, הכולל רק מקצה עובדיו הרוחני - דברי הגות בשאלות האומה והשעה, רשימות אימפרסיוניסטיות-ליריות בתחום הספרות והאמנות, ורישור מ"הווי מן הקיבוץ, מלאי שאר' רות ורוויי המור - בשקפת אל-י' נו מסותו המופלאה של הלוח המקיים בנוסח את. המחשבה ה' עברית', סופר-הגנה ואיש-הרוח, מתרגם רחבי-יד בתרבויות ול' שונות הרבה, ועל כולם - איש מיוחד תרומית, בעל נפש סיר' סית.

בני-בכורו של רב בישראל, מראי-אחרת בכמה קהילות כסור' ליו וליוטא, נקם אלוהו מבינת' אבא אהבת-ישראל ודעת-ישראל רבה ואילו את צו ההגשמה ה' חלוצית קיבל מתנועת, השומר-ה' עגיר', שעם פעיליה-התרבות שלה נמנה. את צ' ההגשמה העצמית מילא אלוהו ככל שעמד לו כר' זה, עשרים שנה עבד במטעי משקו הקיבוצי, ורק בסקירת ריפ' איז פרש מעבודת האה לעבודת' העם. ואף לא ישה קולמוסו קר' דום - והגיונו הרבה פרי רוחו - אלא עשאו כלי-שרת נאמן למעשה-ההגשמה, והמכו כלי-מח' זיקר-ברכה בהרכת נכסיה-תרבות אי' ניכרסאליים והוא-נאמרידיים לכלי עברי גבישי.

הגיגים נוקבים תוא מיחד ל- בעיה, "עדינה" - להתרה, הע' רוכה, בידועני ובלא-יודעני, ב' משפחת-הקיבוץ הגדולה, בין מחו' גני-הכשרון לבין נטולי חסד זה - והם רוב מנינה הרוב בניניה שג כל חברת-אדם ברוב פסוקו של אלפרד אדלר, כי, אין הוולת מחוייב לשמש אובייקט לרדיפת' הכבוד שלר' - תובע אלוהו על' בונם של נהשלים בהרה הקי' בוצית אשר הרהה על דגלה - שוויון לכול, אשר להתעלם מי' סבלותיהם של אלה שידם על ה' תחונתו בחיי הקיבוץ, לרבות בי' תחום האירוסיקה, שמדרך הטבע, החוקים הם ראשוניים ליהנות מי' חסדית. יש להקשיב למרישיהם של כושלים ועובדים ואפשר ש' עיי' כך ימצא תיקון להם. אכן, תיקון האדם במעלת המידות, הוא עיקר מגמתו של הקיבוץ.

מראשית היאחוזתו במשק ועד יומו האחרון היה פעמדי-התווך של קיבוצו, מראשי העישים ב' מלאכת התרבות. ואף משראה הכ' רח לסכות מן ה, קולקטיביות ה' ריעונית' ונרש לפסאיי - לא מלבד שלא עוב ולא נעזב בקי' כרץ בו בנה ביתו וגידל בנים ובגוי-בנים, אלא כמקודם היה איש-תלפיות, איש מצפן ומצפון המסור, שהכל פונים אליו באהי' בו וקר'.

יסודות אלה ביקש למצוא גם בספרות ובאמנות הלוחמת, הראש יעדיה - הכשרת הלבבות. להג' חזות האדם והתבררה במעגלי חיר' שר הגעולה. לאור אמנותו, כי "כשרון ללא מצפון עלול להביס אסוף", הוא שולל את הסגרת' לאמנות האבסורד, ה, בלתי-מוכ' וה, אנוני' למיניהם, המשתוללת כספיסה ביחוד על במת התיאטר' רון. בלא היסוס הוא קובע, כי "ללא אידיאה (בחינת) - באין חזון - יופיע עם" - השת' קנייה הם כמקוינים לכל דברי'. נמסקר מעמיק, המכין וידע, כלטעו --, לבטא כל ירגשה ובהי-הרגעה של המסורד והיוצרי', תוא מתגיה בהשרותו על דב' רי שיר וסיפור ומחזה.

עבריתו היה פעמדי-התווך של קיבוצו, מראשי העישים ב' מלאכת התרבות. ואף משראה הכ' רח לסכות מן ה, קולקטיביות ה' ריעונית' ונרש לפסאיי - לא מלבד שלא עוב ולא נעזב בקי' כרץ בו בנה ביתו וגידל בנים ובגוי-בנים, אלא כמקודם היה איש-תלפיות, איש מצפן ומצפון המסור, שהכל פונים אליו באהי' בו וקר'.

במה ענוג הוא למשל ציור ה' סתו הישראלי, שהוא, המכני ב' צבאים ואינו ספור. זהב השלכת לריק', או ציור, הנעצבות האלו' לית בפסטי-האודמה, שהצל של ענ' ניבם תולעים מטיל בהם קדרות רגעית', רק הגוה ופיטן נאצל יוכל להגיע כמוהו את תחושת' תסבי', י, יש בטבע פשוה טרע' ומנהם -- - התום השקט כי' אילו לודש לך - על תחמם הרכה. עז הרגע האחרון חייה את חיד' כשלימות, בביתנה, בהכרה אנגית מלאה', יש והוא מתעלה לדרגת סטוא ואת גילויי הקט' נוח של חיי יום-יום הוא בוחן מנקודת-מבט הנצה (סוב, ספאציא אטרינטיאטיים). כך הוא נחמד-דע' תו להרחיק היעור ממבואות ה' משק, להנמיך קלי-הרעש, לעזן הנימוסים ו, הרבות האוכל', כי שם שנתונה דאגתו לסיפוק צרכי תרבות ואמנות, להרחיב דעת, לי' הרבות גוי.

במה ענוג הוא למשל ציור ה' סתו הישראלי, שהוא, המכני ב' צבאים ואינו ספור. זהב השלכת לריק', או ציור, הנעצבות האלו' לית בפסטי-האודמה, שהצל של ענ' ניבם תולעים מטיל בהם קדרות רגעית', רק הגוה ופיטן נאצל יוכל להגיע כמוהו את תחושת' תסבי', י, יש בטבע פשוה טרע' ומנהם -- - התום השקט כי' אילו לודש לך - על תחמם הרכה. עז הרגע האחרון חייה את חיד' כשלימות, בביתנה, בהכרה אנגית מלאה', יש והוא מתעלה לדרגת סטוא ואת גילויי הקט' נוח של חיי יום-יום הוא בוחן מנקודת-מבט הנצה (סוב, ספאציא אטרינטיאטיים). כך הוא נחמד-דע' תו להרחיק היעור ממבואות ה' משק, להנמיך קלי-הרעש, לעזן הנימוסים ו, הרבות האוכל', כי שם שנתונה דאגתו לסיפוק צרכי תרבות ואמנות, להרחיב דעת, לי' הרבות גוי.

את עושרו שלישותו במסגרת ה' לשון העזרית על עומק רבדיה אתה רואה בשפעת תרומותי משש לשונות, בתחום הבלטיסטיקה, ה' קלאסית והמודרנית-אוונגארדית, כמו גם תחום המחשבה, פליה' סותית, טוציולוגית, אנטרופולוגית וכלכלה כנינית.

(* אלוהו פורת /, אדם בונף בקיבוץ - כינס וערך יעקב-הר' בין, הוג' ספרית פועלים וקר' בוך עין-החורש, 1968.

לשוואי המור ישראלי מקורי צויה תגלית רבה בשורת פילי' טונים והאורסקתה, שהעלה אלוהו מן ההווי הקיבוצי בכשרון הו' מור חוסק ותנון.

באיו חביבות סלחנית הוא מלגלג על סגנון-הענה (סלצ'ג' כליעני) דעברי הנחמד (דני' ר' צורה מוזתחנים'), ואילו זנינה של דומח' קיבוצי ממוצא, כפי עם בנוסח צ'אפליני היא התי' מורסקה הגרוסקטית, אני מייעל את הדיאטטי' או לי' ספק שי' כמאי ושחקן מחונן עשויים לי' הכתייע באלה.

היעיון המגמה, שבאמנותו ול' ארוך ה', הגה ופעל אלוהו פור' רת הוא, כי הקיבוץ, כמא ר' מיוזם ליצירת חברה מתוקנת על האדם המאיתי. וברוח המימי' רה התלמידית - , אין עושיני נג' שות' לצויקים דבריון הו' הו' וכיונו' - דומה כי לא גיתו' היה להציב זכר נעלה יותר לי' דמותו ונעלו של אלוהו פורת מאשר צור' כתבי אלה - מע' בה היה לריוקנו של ברילב ו' עתיר-רוח - המארת-אדם לחברה הקיבוצית בישראל.